

STER OP DE DEUR

(Star on the door)

Een komedie in twee bedrijven

door

JACK SHARKEY

en

LEO W. SEARS

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **STER OP DE DEUR - STAR ON THE DOOR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** en **LEO W. SEARS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356... IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Beverly - de persoonlijke assistent van Doreen, aantrekkelijk, 28 jaar

Mel Thorn - de regisseur van *De inspecteur en de Tante*, klein van stuk, kalend, 55 jaar

Doreen Lewis - excentrieke, flamboyante actrice, ziet er jonger uit dan ze is, 60 jaar

Thomas Lewis - de zoon van Doreen, knap, 35 jaar

Paul Burnside - Doreens wispelturige tegenspeler, 57 jaar

Wolfgang Ferris - de heetgebakerde Oostenrijkse schrijver van het stuk *De inspecteur en de Tante*, 40 jaar

TIJD & PLAATS:

De handeling speelt zich in zijn geheel af in de kleedkamer van Doreen Lewis, op de avond van de première van *De Inspecteur en de Tante*.

EERSTE BEDRIJF

De kleedkamer van Doreen, niet lang vóór het doek zal opgaan.

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1 - De kleedkamer van Doreen, enkele minuten vóór de pauze

Scène 2 - De kleedkamer van Doreen, een half uur later
(desgewenst kan het stuk als drie-akter worden uitgevoerd)

EERSTE BEDRIJF

Avond. Over een uur zal het doek opgaan voor de première van het stuk *De Inspecteur en de Tante*. We zien de roze geverfde kleedkamer van Doreen Lewis. In de linkermuur, upstage bevindt zich de deur. Downstage hangt aan deze muur, ongeveer tien centimeter boven de grond, een afbeelding van Lassie. Vóór deze afbeelding is op de vloer een placemat, en daarop een drinkbak en voerkommen. Aan de rechtermuur hangt downstage de schminkspiegel van Doreen, bij haar schminktafel en haar stoel. Erboven hangt een rek met kleding. Middenin de kamer staat een "tortelbank", deze staat een beetje toegekeerd naar de schminktafel. Aan de achterwand hangen twee beroerde portretten van Doreen. Eén van de twee lijkt wel geschilderd door een kind van een jaar of zes. Het andere doek is zo abstract dat het net zo goed een gebouw als Doreen zou kunnen voorstellen. Tussen de twee schilderijen bevindt zich Doreens kostuumrek. De kleedkamer is verder bezaaid met slecht imitatiebloemen, op één echt boeket na, dat aan de zijkant upstage van Doreens schminktafel hangt. Als het gordijn opgaat, is Beverly bezig om oude, beduimelde telegrammen aan de randen van de spiegel te plakken met plakband. Dan wordt op de deur geklopt.

Beverly: Binnen.

Mel: *(komt binnen, gekleed in smoking. Zodra hij een paar stappen binnen is neemt hij de kamer op en geeft zijn reactie)* Yes, hij is roze. Weet je dat ik deze kamer twee keer heb moeten laten schilderen? Doreen vond het roze van de eerste keer niet mooi. Volgens haar was het teveel aardbeienijsroze. En ze haatte aardbeienijs, zei ze. Nee, het moest helderroze zijn, maar ook weer niet tè helder. Dus ik heb frambozenroze gekocht. Dat voelde goed, om Doreen het frambozenroze te geven.

Beverly: *(gaat intussen door met het opplakken van telegrammen)* Je raakt er aan gewend na een tijdje. Doreen heeft haar kleedkamer altijd roze geschilderd gehad.

Mel: Het doet mij nogal denken aan zo'n **bordello**, of zo'n slaapkamer van een romantische schrijver.

Beverly: Jij komt ook overal, hè!

Mel: *(vreugdeloos)* Ho-ho. *(hij loopt naar de muur upstage en bestudeert de geschilderde portretten)* Ik heb haar acteerprestaties hoog zitten, maar ze heeft een afschuwelijk slechte neus voor kunst. *(hij bekijkt het doek dat door een kind van zes geschilderd lijkt)* Is dit

soms geschilderd door een kind dat ze kent?

Beverly: (*werpt een blik achterom*) Dat? Da's een zelfportret.

Mel: Door Doreen zelf?

Beverly: Ja, door wie anders?

Mel: Oh, ja. (*hij bekijkt het andere doek*) Waar staat dit gebouw?

Beverly: (*begint de planten af te stoffen*) Dat is ook een zelfportret.

Mel: Hè, ik nog denken dat het een wolkenkrabber was.

Beverly: Doreen is erg trots op die schilderijen. Ze heeft nooit les gehad.

Mel: Het is te zien.

Beverly: Ze is echt een heel bijzondere vrouw.

Mel: Ja, maar dat was Ma Baker ook. (*hij kijkt op zijn horloge*) Zou ze nu niet gauw hier moeten zijn?

Beverly: Ze komt tegen zevenen, zoals zou moeten. Ze heeft in haar hele leven nog nooit één voorstelling gemist. Dus maak je maar geen zorgen.

Mel: Ik word betaald om mij zorgen te maken. Kijk in het woordenboek bij "zorgen" en er staat achter "zie regisseur". Investeerders hebben een bloedhekel aan een flop. (*kijkt weer op zijn polshorloge*) Waar blijft ze nou toch in vredesnaam?

Beverly: Meneer Thorn, ontspant u nou toch een beetje! Doreen komt heus altijd op tijd!

Mel: Ja, maar, nee, ik **kan** me niet ontspannen. Mijn knieën hebben namelijk een heel erg naar voorgevoel in verband met Maffiakogels.

Beverly: Maar wie gaat er ook met de maffia in zee?

Mel: Zij hebben mij aangezocht. Ene **Nunzio** om precies te zijn. Eigenlijk heb ik die hele figuur nog nooit in levende lijve gezien. De deal is in zijn geheel tot stand gekomen via zijn advocaat.

Beverly: Nunzio... dat klinkt als iemand die de kunsten steunt.

Mel: Dat klinkt als een volledig beëdigd lid van de Nationale Machinepistolen Club.

Beverly: Kom nou, dat is vast verbeelding.

Mel: (*kijkt naar zijn benen*) Ik wil er toch liever niet uit komen zien als een oorlogsveteraan. Hé, ik zie dat mijn bloemetjes zijn aangekomen.

Beverly: Ja, ze zijn best mooi. Ze krijgt niet zoveel **echte** bloemen meer. Dus moet ze het hier mee doen. (*ze beduidt de plastic bloemen*) **En** met tien jaar oude telegrammen! Haar kleedkammers waren vroeger altijd afgeladen vol met telegrammen en bloemen. Vergeleken bij die bloemenzeeën waren heel wat begrafenissen maar armzalige vertoningen.

Mel: (*kijkt weer naar zijn benen*) Begin nou niet over begrafenissen!

Doreen: *(plotseling komt Doreen de kleedkamer binnen, vergezeld van haar zoon Thomas. Ze draagt een speelgoedhond van textiel. Haar jurk is fel van kleur, bijna bizar)* Goedenavond Melvin. *(ze geeft de hond aan Thomas)* Zet Fluffy maar bij zijn bak. *(Thomas neemt de hond aan en zet hem bij de placemat)* **Dat** *(ze wijst naar de Lassieplaat)* is de favoriete acteur van Fluffy. Hij is helemaal gek van Lassie. Lassie heeft die gesigneerde poster zèlf aan Fluffy gestuurd. Jaja! *(Mel is licht verbijsterd door dit alles, maar Beverly en Thomas reageren niet)* Ik weet wel dat er een regel is dat er geen dieren achter het podium mogen, maar ik weet zeker dat je die regel voor mij wel wat kunt verruimen. Ja toch, Melvin?

Mel: *(bijna met stomheid geslagen)* Ik weet zeker dat, eh, ? *(hij kijkt naar de hond)*

Thomas: *(helpt)* Fluffy...

Mel:, geen probleem zal geven.

Doreen: Dat zei ik ook al tegen die Tony bij de ingang. Ik mag die man wel, Melvin. *(opeens raakt ze in versnelling)* Oh, is het niet opwindend, deze avond! Première! Een première geeft mij nog altijd die verrukkelijke huivering. Het is zo bijzonder. De uitdaging van een premièrerepubliek, en natuurlijk de critici. Zelfs na al die premières die ik in mijn leven heb mogen meemaken, stroomt de adrenaline mij nog steeds wild door de aderen! Oh ja, mijn publiek is nog altijd even dol op mij. *(ze kijkt in het rond)* Kijk toch eens... al die bloemen... en al die telegrammen! Het is toch zo heerlijk om intens geliefd te zijn bij je publiek. Melvin, wat is er toch misgegaan met de interviews? Die zou je toch voor vanmiddag op het programma zetten? Ik heb de hele middag zitten wachten. Ik heb zelfs mijn dutje laten schieten.

Thomas: *(schiets Melvin te hulp)* Moedertje, waarschijnlijk wilden ze jouw voorbereidingen niet verstieren. Ze weten heus wel hoe belangrijk een première-avond is voor jou.

Mel: *(opgelucht)* Precies. Ze wilden uw voorbereidingen niet in de war sturen. Een beetje verslaggever wil natuurlijk zo'n vakvrouw niet storen. Nee, ik weet zeker dat er de komende dagen nog plenty reporters zullen komen aankloppen. Oh nee, dan heb jij geen rust meer!

Doreen: Ja, ik denk dat je gelijk hebt. Ik wordt vast **begraven** onder de krantenmannen.

Mel: Zeg alsjeblieft niet "begraven".

Doreen: Hoe bedoel je?

Mel: Laat maar. Ja, jij zult nog **overspoeld** worden door paparazzi. Zeker weten.

Doreen: Mijn publiek kan maar geen genoeg van mij krijgen, hè... Ooit deed ik eens een besloten voorstelling op het Witte Huis. Die Harry die daar toen zat die speelde best een aardig handje piano... maar verder was het zo'n **ordinaire** man. Een taal dat hij uitsloeg! Het leek wel een zeeman! Dus ik zei tegen die Bess van hem, dat ik daar echt nooit meer zou optreden als ze dat taalgebruik van haar man niet wist te kuisen. Maar dat is haar dus nooit gelukt, en ik ben daar verder nooit meer geweest. De leider van een land zou een voorbeeld moeten zijn. Vunzige taal zal ik nooit tolereren. Doreen Lewis zal nooit in een stuk staan waar vunzige taal in wordt gebezigd.

Mel: Doreen, we hebben uit dit stuk alle aanstootgevende taal geschrapt.

Doreen: Die walgelijke **Mister Williams**, god hebbe zijn verdorven ziel..., die vroeg mij ooit eens voor één van zijn stukken...

Mel: **Tennessee Williams**?

Doreen: Natuurlijk Tennessee Williams, Melvin. Maar goed, ik kon die man er niet toe brengen om zijn stukken fatsoenlijker te maken. Ik bedoel, Doreen Lewis, ster van het witte doek, kan het zich toch niet permitteren, vereenzelvigd te worden met wat die man allemaal aan smerigs meende te moeten schrijven.

Mel: Jij hebt **Tennessee Williams** afgewezen?! Maar ik dacht dat die man **nooit iets anders dan** keurige stukken heeft geschreven?

Doreen: Oh ja? **Blanche Dubois** was anders een naoorlogse prostituee!

Mel: *(nog meer verbijsterd)* Jij hebt de rol van **Blanche Dubois** afgewezen?

Thomas: Moeder noemde maar een voorbeeld. Het ging in feite om de rol van **Amanda Whigfield**.

Mel: Maar dat was toch helemaal geen prostituee!

Beverly: Nee, maar ze was wel zo oud dat ze iemands moeder had kunnen zijn.

Doreen: En dat was ik niet, destijds tenminste niet. En zelfs nu, wie zou er nu geloven dat ik al een volwassen zoon heb! *(ze glimlacht stralend en knijpt in Thomas' hand)*

Thomas: Mam, het heeft toch in *alle* kranten gestaan.

Doreen: *(schudt het idee van zich af)* Bwah, wie gelooft er nu wat in kranten staat!

Beverly: Ze hebben toch een keer je leeftijd gepubliceerd.

Doreen: Ja, en ik zal zorgen dat ze dat nooit meer vergeten.

Thomas: Ja maar, Mam, zij **wilden** het ook helemaal niet vergeten.

Beverly: En ze houden het ieder jaar bij.

Doreen: Ik haat die roddelbladen! *(ze loopt naar de deur)* Zo, ik ga het decor maar eens even nakijken. *(gaat af)*

Mel: *(roept haar achterna)* Nakijken op wat?

Thomas: Dat is altijd Mam's excuus wanneer het gesprek ongemakkelijk wordt. Dan loopt ze vijf minuten over het toneel en roept "mooi, mooi!" en komt vervolgens terug in de veronderstelling dat het onderwerp van gesprek intussen wel veranderd zal zijn.

Mel: *(niet op zijn gemak)* En wat doet ze als het ongemakkelijk wordt **op** de bühne?

Beverly: Dat wil je niet weten.

Mel: *(met zijn hand op zijn maag)* Sorry. Sorry, ik moet even mijn maagtabletten zien te vinden. *(gaat af)*

Beverly: Tommy...

Thomas: Beverly... *(ze verliezen zich in een korte maar heftige kus)*

Beverly: Denk jij dat ze iets vermoedt?

Thomas: Nee, nog niet. Ze is zo bezig geweest met haar tekst leren. Op de bühne is nog iets anders dan in een film. Hier kan je niet stoppen en de **take** overnieuw doen.

Beverly: Schat, ik heb het niet speciaal over je moeder, begrijp me goed, maar, met de dreiging van de Maffia boven zijn hoofd, of zoals hij denkt, op zijn knieën, **waarom** in vredesnaam kiest Mel Thorn juist **haar** voor dit stuk?

Thomas: Maar Bev, Mam is toch een geweldige actrice!

Beverly: Dat weet ik wel, ja. Maar: in de **film**. Dit is **live**, Tommy. Ze laat zinnen vallen, mist clausen. Straks gaat de souffleur nog vragen om gevarentoeslag!

Thomas: Zoveel tekst heeft dit stuk anders niet. Mam is wel veel op de bühne maar het meeste is toch reageren... gezichtsuitdrukkingen... angst, onzekerheid... ongelukkig zijn... dat soort dingen. Ze zal nog het meest haar handen vol hebben om te zorgen dat Paul Burnside de show niet wegsteelt.

Beverly: Hij **heeft** inderdaad de neiging om de aandacht naar zich toe te trekken!

Thomas: Ja, bij zijn eerste monoloog ging hij zo ver naar achteren op het podium, dat Mam met haar rug naar het publiek kwam te zitten om hem in het oog te kunnen houden. Ik dacht nog dat hij dwars door de achterwand zou gaan **upstagen**!

Beverly: Maar Doreen liet hem dat kunstje toch mooi niet flikken! Geen enkel publiek kan toch naar iets anders kijken dan naar **haar**.

Thomas: Dat is wel zo, maar weet je nog dat Mister Burnside zo ontzettend boos werd toen hij ontdekte dat zij de achterkant van haar onderjurk in haar broek had gepropt!

Beverly: Gelukkig maar dat het in de provincie gebeurde en niet hier in New York. En had die persfotograaf nou maar niet precies op **die** avond in de zaal gezeten...!

Thomas: Ja, die krantenfoto de volgende dag met dat onderschrift? Dat vergeet ik nooit meer...

Beverly: Ja, aan deze kant Burnside met zijn gladde, ouwe kop en daarnaast Doreens achterwerk, in vol ornaat. En eronder: "De man en de maan".

Thomas: Mam vond het fantastisch!

Beverly: Maar Paul Burnside dus toevallig niet... Hij zei: "als dit de manier was waarop zij de aandacht naar zich toe wil trekken, dan kom ik op met mijn gulp open!"

Thomas: Ach, wat praten we weer over hun tweeën... wat over **ons**? Wanneer zullen we het nou eens aan Mam vertellen?

Beverly: In ieder geval niet op de avond van de première! Misschien later. Als we alle kritieken hebben gezien. Als het goede recensies zijn. Als het stuk een jaartje loopt of zo...

Thomas: Een jaartje? We hebben in ieder geval al minder dan negen maanden, schat, en ze merkt het echt wel eerder...

Beverly: We dwalen af.

Thomas: Oh ja, is dat zo?

Beverly: Ja. Je hebt mij nog steeds niet verteld waarom Mel nou precies Doreen heeft gecast, om te zorgen dat zijn knieën heel blijven...

Thomas: Daar heb ik wel een idee over. Een tijdje terug hoorde ik Mel praten met de advocaat van **Nunzio** en ik kreeg duidelijk de indruk dat die **Nunzio** een hele grote fan is van Mam.

Beverly: Bedoel je dat Mel haar de rol **moest** geven? Oh, Tom, ze wordt razend als ze daar achterkomt.

Thomas: *(haalt zijn schouders op)* Maar wie gaat het haar nou vertellen? Wij niet, natuurlijk, en Mel zou het niet durven. Mam heeft een heel gemene wurggreep en vlijmscherpe vingerna- gels...

Beverly: Tja...

Thomas: *(hij neemt haar kin in een hand en kust haar zacht op haar lippen)* Ontspan je nou maar. Het komt allemaal dik in orde.

Beverly: Ja, maar voor hoe lang? Ik kan toch niet **blijven** doen alsof mijn ochtendmisselijkheid komt doordat ik iets verkeerd heb gegeten.

Thomas: We vertellen het wel, we vertellen het wel! Ik geloof alleen niet dat een premièreavond op Broadway het volmaakte moment is om een leeftijdsbewuste vrouw aan te kondigen dat ze binnenkort

oma wordt. *(ze kijken allebei op als Mel weer binnenkomt, met in zijn handen iets dat in keukenpapier is gewikkeld)*

Mel: Is Doreen nou nog steeds het decor aan het inspecteren?

Beverly: Nou ja, er staan ook een hele hoop rekwisieten...

Thomas: Wat zit er in dat papier?

Mel: *(pakt zenuwachtig uit)* Een laatste, wanhopige poging. Je moeder weigerde pertinent om vanavond überhaupt op te gaan als ik niet een ster op haar deur zou plakken. Ik heb overal gezocht, maar het lijkt wel alsof ze die dingen nergens meer maken.

Beverly: *(als Mel bijna klaar is met uitpakken)* Maar je hebt er toch een gevonden...?

Mel: Och, iets dat er op lijkt *(er komt een 15 centimeter grote Davidsster tevoorschijn. Ze reageren. En dan, na een pauze)* Ik hoop maar dat ze niet kan tellen.

Thomas: Ja, misschien, zeg, als we nou eens de onderste punt in de kleur van de deur schilderen...

Beverly: Maar als hij niet van goud is, Mel, ze zal erop staan dat hij van goud moet zijn!

Thomas: Ik denk dat je hem maar beter kunt terugbrengen.

Mel: Ben je gek? Bar Mitzwah is al uren voorbij, en die kerel zàg er zo al boos genoeg uit...

Beverly: *(neemt de ster in haar handen)* Hier, geef maar aan mij. Ze heeft nog nooit eerder op Broadway gestaan... ik vertel haar wel dat het een typisch New Yorkse traditie is...

Mel: Daar wil **ik** niet bij zijn...

Thomas: Dat ben jij ook niet. Want jij gaat nu goudverf kopen.

Mel: *(dit dringt tot hem door)* Ah, juist! *(hij haast zich de kamer uit)*

Beverly: Heeft hij nog wel tijd genoeg om te winkelen, vóór het doek opgaat?

Thomas: Hoe verder hij weg mag van het theater, hoe blijer hij is. *(als Doreen terugkomt reageren ze allebei schuldbewust en gaan onopvallend een stukje uit elkaar staan)*

Doreen: Ik weet mijn eerste zin niet meer!

Beverly: *(droog)* Daar gaan we weer...

Doreen: *(bladert paniekerig door het toneelscript dat ze van de schminktafel heeft afgegrist)* Ik weet dat Paul in de zitkamer staat, als de politie-inspecteur, en de dienstmeid is weg, en dan kom ik de kamer binnen, maar wat **zeg** ik nou toch weer precies...? *(bladert even, stopt, leest, zucht opgelucht, slaat het script dicht. Ze kijkt hen aan)* Oh, natuurlijk!

Thomas: Wat **zeg** je dan?

Doreen: “Goedemorgen inspecteur.”

Beverly: Da’s een **hele** lastige...

Thomas: Moeke, het komt allemaal heus goed. Als jij maar eenmaal op de planken staat. Dat **weet** ik gewoon. Want jij herinnert je **altijd** wat je moet zeggen, zodra je maar eenmaal in je rol zit.

Doreen: Dat is waar. Dat doe ik, ja. Inderdaad. Maar het punt is dat als die vervelende Burnside één van zijn toneeltrucjes op me loslaat, dat ik dan boos word en dan vergeet ik om in mijn rol te blijven, en herinner ik mij eensklaps geen **woord** meer van de tekst van die malle tante!

Beverly: Als jij toch zo’n **grote** hekel aan hem hebt, waarom heb je er dan in toegestemd dat Mel juist **hem** voor die rol castte?

Doreen: Voordat wij samen in “**Moord, m’vrouw?**” stonden, **kende** ik Paul ook niet. Oh ja, ik kende zijn werk en bewonderde hem. Maar pas toen ik met hem werkte, ontdekte ik die armzalige luis daar onder de schmink en de plakharen! Melvin had mij gevraagd voor “**De tante van de inspecteur**”, maar toen waren wij nog maar net aan “**Moord, m’vrouw?**” begonnen. Toen heb ik gezegd dat ik het doen zou, en beloftes houd ik, ondanks mijn gevoelens naar Paul Burnside.

Thomas: Het doek gaat zo dadelijk op. Je kunt je nu maar beter kleden, en in je rol gaan, en in je rol blijven, en die hele Paul Burnside negeren!

Doreen: Maar daar is een wonder voor nodig, Thomas! Hoe kan ik iemand negeren die zo wreed is, zo zelfzuchtig, zo genadeloos, zo dubbelhartig, zo opdringerig, zo in-en-in naar, en ook nog zo vreselijk slechtgehumeurd als, *(Paul Burnside stapt op dit ogenblik de kleedkamer binnen en ze schakelt zonder de minste aarzeling over op 24 karaats charme, zonder zelfs maar een adempauze en vervolgt)* Paul, **lieverd**, wat fijn om je weer te zien! *(ze haast zich naar hem toe om hem kort te omhelzen en te zoenen)*

Paul: *(met suikerzoete charme)* Doreen. Wat heerlijk om jou weer te zien! *(hij verbreekt de plichtmatige omhelzing)* Ik zag ons niet zo snel al weer samen op de planken staan. Wat jammer toch dat we niet méér gelegenheid hadden voor een praatje bij de repetities, maar je weet zelf ook hoe druk we het hadden. Als wij niet aan het oefenen waren dan zaten we wel tekst te leren. Zeg eens, hoe lang is het nu geleden dat wij voor het laatst samen gespeeld hebben, Doreen?

Doreen: Ik weet het niet zeker. *(ze richt zich naar Beverly)* Beverly, schat, hoe lang is dat geleden? *(terug naar Paul)* Ik blijf het maar altijd zo druk hebben dat ik geen **idee** heb van de tijd. De tijd vliegt!

Beverly: Jij en meneer Burnside hebben voor het eerst samengewerkt aan die detective “Moord, m’vrouw?”. Dus dat is nu een kleine tweeëneenhalf jaar geleden.

Paul: Verbazingwekkend. Het lijkt wel gisteren. Toch jammer dat het stuk strandde in de provincie.

Doreen: Ja, hoe kon ik dat stuk nu vergeten zijn?

Paul: *(tegen zichzelf)* God weet hoe hard ik dat geprobeerd heb.

Doreen: Sorry, wat zeg je?

Paul: Toch, zo veel als ik van jou geleerd heb...

Doreen: Oh! Die opwindende terugkeer naar de bühne na zoveel jaren van alleen het witte doek. Als je het ooit geleerd hebt, vergeet je het ook nooit meer, hè? Het is net als met fietsen.

Paul: *(tegen zichzelf)* Zo zag het er net uit, ja.

Doreen: Wat zei je?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto